

Для читання з дорослими і самотійно

УДК 82-3+373.2+373.3/5

Схейбалова А.

С92 Пригоди від весни до зими / А. Схейбалова; пер. з чес. Б. Фенюка — Тернопіль: Мандрівець, 2020. — 40 с.: іл. — (Серія "Малюнкове читання")
ISBN 978-966-944-143-0 (Серія "Малюнкове читання")
ISBN 978-966-944-144-7

Літературно-художнє видання

СХЕЙБАЛОВА Алена

Пригоди від весни до зими

Переклад Богдана Фенюка

Керівник проєкту Б. Фенюк. Заступник головного редактора І. Мацко. Завідувачка редакції А. Семенова.
Редактор В. Шостак. Літературна редакторка Т. Мороз. Технічний редактор А. Трут.
Підписано до друку 31. 01. 2020. Ум. друк. арк. 3,23. Наклад 2000 пр.
Видавництво "Мандрівець", 46400, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 18. Тел. (0352) 52-06-20, тел./факс (0352) 52-43-38.
<http://mandrivets.com>, e-mail: contact@mandrivets.com Свідоцтво про державну реєстрацію ДК № 3650 від 22. 12. 2009 р.
Друк: ПП "Коло", м. Дрогобич, вул. Бориславська, 8.

Усі права застережено. All rights reserved
ISBN 978-966-944-143-0 (Серія "Малюнкове читання"),
ISBN 978-966-944-144-7

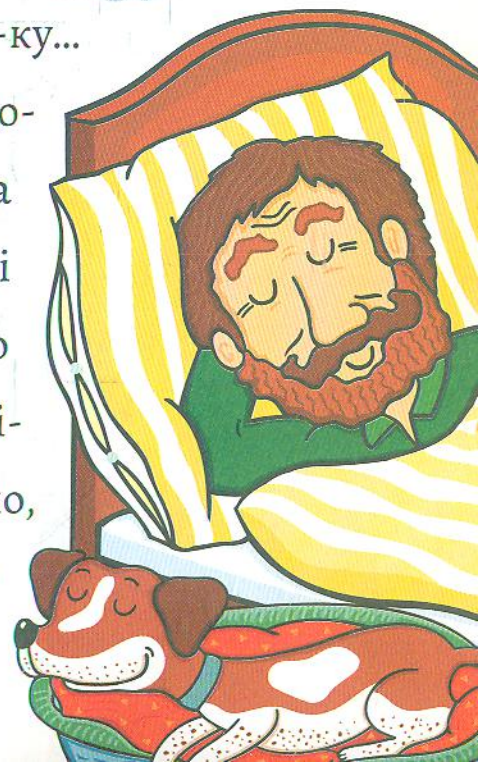
© Pierot s.r.o., 2019
© Алена Схейбалова, текст
© Вендула Гегерова, ілюстрації
© ТОВ "Мандрівець", 2020, українське видання

Про лісника

Недалеко від смерекового стояв будинок лісника. У ньому мешкав лісник Тонда зі своєю дружиною і Астою.

Небо було повне зірок, і з цікавістю заглядав через в . Лісник і собака солодко спали. Раптом у на стіні щось стукнуло, з нього висунула голівку і голосно закувала: ку-ку, ку-ку, ку-ку...

Але ніхто навіть не поворухнувся. Ку-ку... Вона кувала, виглядаючи зі своєї хатки. Однак від того захропів ще голосніше. Це розізлило, і вона так розійшлася, що не вгамувалася, поки тих соньків не розбудила.

Лісник Тонда поволі потягнувся і встав із , щоб приготувати собі на сніданок. не хотілося вилазити з теплого , але коли вона відчула запах сала і яєць, що їх собі приготував , швидко вискочила, щоб її не забули погодувати. Адже Аста була голодна. Поснідавши, вони вирушили оглянути . Щоранку Тонда мусив обійти свою територію,

щоб з'ясувати, чи або не наробили в шкоди, чи з'явилися , чи не треба накидати в сінник або насипати зерна в годівничку.

Тим часом Аста хвацько тягала і чутливим носом винюхувала проти вітру

запах тварин. Раптом насторожився. Між пасся із подругою оленицею. Це були добрі знайомі Тонди. Він знав у лісі кожне , кожен сховок тварин і нірку . Тонда похвалив за те, що вона не сполохала тварин, і вони попрямували далі. Так вони дійшли аж до , який після весняного танення снігу був трохи ширший, ніж завжди.

Аста з потічка води, а тоді швидко перейшла на протилежний берег. При цьому їй було байдуже, що вона намокла. Зате лісник підшукував місце, де б перейти , не замочивши . Можливо, Аста на тому березі нетерпляче потягнула сильніше, ніж очікував . Можливо, він просто послизнувся на мокрій траві. Так це було чи ні, але Тонда впав прямо посередині потічка. Вода бризнула так високо, що аж злякалася. Вона миттю поспішила йому на допомогу. Тягала його щосили за , але лісник

був такий важкий, що аж рукав відірвався, а Тонда і далі борсався у .

Ця вранішня прогулянка могла закінчитися зовсім недобре. Лісник довго сушив і біля та пив трав'яний , щоб після цього несподіваного купання не захворіти.

Про Асту

Коли лісник приніс Асту в , вона була ще . Ніжки ще не зовсім слухалися, щохвилини вона переверталася на спинку і всюди залишала після себе . , коли ходив до , носив її під курткою, щоб вона не застудилася. З-під вона постійно висовувала і жадібно нюхала запахне лісове повітря.

Так тривало недовго, і вже сама бігала на біля лісника, як і кожна вихована собака. Коли раптом їм зустрічалася, наприклад,

 або , вона “сміливішала” так, що ховалася за ногу лісника, і її звідти навіть не було видно.

Коли настало літо, в лісництві з Астою була вже зовсім інша історія. Вона сердито проганяла , а коли та втікала до своєї , щосили випорпувала одну ямку за другою, після чого садок був схожий на .

На щастя, невдовзі всі миші переселилися хто куди, щоб тільки собака залишила їх у спокої. Це було вчасно, інакше виселив би і .

Вона вже знала садок, як свої чотири . Всюди одне й те саме, нічого нового.

Одного разу вона вибігла надвір, а вже сутеніло. Чула навколо чиєсь тупотіння і вирішила відігнати того чужинця. Аста мчала повз , але коли зовсім стемніло, сміливість її покинула. Вона дуже хотіла повернутися назад, але була надто далеко і вже зачинив .

Коли побачила, що прямо перед нею стоїть якесь невідоме створіння, то дуже злякалася. Це була кулька, вкрита голками. Аста носом штурхнула її кілька разів. “Ой, боляче!” – заскавучала вона.

Тваринка стала ще більше схожою на . Аста спробувала перевернути його , але дуже покололась. Аж тут цей голкастий клубок враз став на чотири короткі , висунув свій

чорний і сказав:

— Я і живу тут під . Якщо не торкати-мешся мене, то не поколешся. Давай будемо товаришувати. Для початку поганяємо наввипередки.

Тепер вже велика і з наввипередки не бігає, але знає, що має під дровітнею друга, і часом ходить до нього поговорити.

Про весну

 розтопило останні снігові . На луці несміливо з'явилися перші .

“Уже весна” – оголосили пташки, а в було все більше гамору і співу.

Щебетання розбудило , який усю зиму проспав у своїй норі. Спочатку з він висунув , а тоді все своє худе тіло. Неквалливо вибрався до , як якийсь пан, але мокрі охолодили його до самих лапок. Коли подув весняний , що аж мороз пробіг по спині, він промовив до себе: “То така має бути весна? Зачекаю, коли стане тепліше, а поки ще трошки посплю”, – і зник у своїй затишній .

А от пташки мали багато роботи. Вони вибирали собі місця у кронах , де вили для своїх дитинчат.

Коли побачив одну , вигукнув до Асти:

— Поглянь, уже справжня весна!

І вони разом спостерігали, як ластівка ліпила із глини під самим дахом .

— Щороку вона виховує тут пташенят. Вчить їх літати, щоб восени вони могли зі зграєю полетіти в далекі краї аж за , де завжди тепло, – пояснював лісник Асті, яка ще ніколи не бачила .

Сонечко по-весняному гріло все теплішими , рясно зазеленіла і все навкруги прикрасили . У лісництві одяглися в білий цвіт. “Але де ж той борсук? – дивувався , який знав про все, що коїться в . – Він, звісно, ще спить”. Тому лісник узяв будильник і прийшов до борсучої норі. Завів і засунув у нору. так злякався, що аж ударився у стелю норі.

— Що це? Хто мене будить? – обурювався він і повільно вилазив зі сховку.